

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/213/2017
Identifikačné číslo spisu:	4610200392
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4610200392.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej v spore žalobcu K. F., bývajúceho v Z. B. Č.. XXX, zastúpeného JUDr. Petrom Harakálom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská č. 28, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700, pobočka Nitra, Coboriho č. 9, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 C 22/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. mája 2017 sp. zn. 5 Co 309/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a v časti, ktorá smeruje proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. mája 2017 sp. zn. 5 Co 309/2016 vo veci samej; dovolanie vo zvyšnej časti o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody z titulu ublíženia na zdraví, ku ktorému došlo dňa 1. januára 2009 pri dopravnej nehode medzi obcami Piešťany - Radošina, keď ako spolujazdec v motorovom vozidle utrpel ťažké ublíženie na zdraví a podľa lekárskeho posudku o bolestnom bola stanovená výška bolestného na 1 995 bodov, čo činí 28 847,70 € a keďže akceptuje svoju spoluvinu do výšky 10%, tak z toho dôvodu si uplatnil náhradu za bolesť vo výške 25 962,93 €. V priebehu konania žalobca viackrát zmenil a rozšíril svoj návrh a posledná zmena návrhu a jeho rozšírenie bola pripustená na pojednávaní dňa 26. februára 2016 podľa podania právneho zástupcu žalobcu dňa 12. februára 2016 s tým, že žalobca požadoval náhradu za bolesť v sume 9 359,18 € s 9% úrokom z omeškania ročne od 16. decembra 2009 do zaplatenia, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „náhrada za SSU“) v sume 76 646,65 € s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 29 678,65 € od 9. júna 2010 do zaplatenia a s 5,15 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 46 968 € od 18. decembra 2014 do zaplatenia, zvýšenie náhrady za SSU v sume 42 580,43 € a úrok z omeškania v sume 7 152,96 €.

2. Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 18. marca 2016 č. k. 4 C 22/2010-219 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 5 259,76 €, náhradu za sťaženie spoločenského

uplatnenia v sume 2 586,28 € a zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 2 220,10 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie náhrady za bolesť v sume 16 603,75 € súd konanie zastavil. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok v sume 603,50 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba o náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví je čiastočne dôvodná. Súd mal preukázané, že žalobca utrpel úraz pri dopravnej nehode dňa 1. januára 2009 spôsobenej vodičom P. B., ktorý bol v trestnom konaní za uvedený skutok uznaný vinným a teda zodpovedá za škodu, spôsobenú žalobcovi, pričom v dôsledku uzavretia povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je s poukazom na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“) žalovaná ako poisťovateľ pasívne legitimovaná na náhradu škody žalobcovi, a teda žalobca si nárok na náhradu škody oprávnene uplatnil priamo proti žalovanej. Žalobca svoj nárok preukázal lekárskymi posudkami, ktorých správnosť však žalovaná namietala a z toho dôvodu bol vypracovaný znalecký posudok znalcom F. Š. A.Z., ktorý stanovil výšku bodového ohodnotenia náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Na pojednávaní dňa 26. januára 2016 sa podľa názoru súdu dostatočne vysporiadal s námietkami účastníkov proti jeho znaleckému posudku a okrem toho spochybnil predchádzajúci lekársky posudok F. L. C., týkajúci sa bodového ohodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) pre údajné psychické problémy žalobcu s poukazom na skutočnosť, že žalobca navštívil psychiatra až 5 rokov po úraze a dovtedy neboli v jeho zdravotnej dokumentácii žiadne záznamy ohľadom návštevy psychiatra alebo psychológa a tento posudok bol vypracovaný so značným časovým odstupom. Žalobca v žalobe ani v priebehu súdneho konania prakticky nenaznačoval žiadne psychické problémy v súvislosti s dopravnou nehodou a až na pojednávaní dňa 4. marca 2014 uviedol, že navštívil F. C. v A. Z obsahu ňou vypracovaného lekárskeho posudku vyplýva, že až do vyšetrenia dňa 18. februára 2014 žalobca nebol u psychiatra a napriek obsahu tohto vyšetrenia lekárkou diagnostikovala u neho vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov ako priamy následok úrazu a bodové ohodnotenie ešte zvýšila o 100% i keď v odôvodnení posudku uviedla, že ho zvyšuje o 50% vzhľadom na obmedzenie a stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Taktiež konštatovala, že u žalobcu je nutnosť dlhodobej liečby s neistým výsledkom a pri bodovom ohodnotení použila analogicky aj položku 321, pretože zákon ohodnotenie porúch sexuálnych funkcií explicitne nestanovuje a u žalobcu sa po úraze objavili poruchy libida, poruchy erekcie a poruchy erotického prežívania. Napriek konštatovaniu lekárkou o nutnosti dlhodobej liečby, žalobca tento v priebehu súdneho konania žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa podroboval psychiatrickej liečbe, návšteva psychiatricky F. C. bola iba jednorazová a jej výsledkom bolo spracovanie predloženého lekárskeho posudku. Z uvedených dôvodov súd pri hodnotení nárokov žalobcu vychádzal zo znaleckého posudku znalca F. Š. A., ktorý dostatočne odôvodnil jednotlivé bodové ohodnotenia či už bolestného alebo SSU a na pojednávaní sa podľa názoru súdu vysporiadal s pripomienkami účastníkov k jeho znaleckému posudku. Z tohto dôvodu súd nevyhovел návrhu žalobcu na ustanovenie znaleckej organizácie na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku nielen s poukazom na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania ale aj s poukazom na skutočnosť, že vypracovaný znalecký posudok považoval za dostatočne odborný a objektívny na posúdenie nárokov žalobcu. Súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy lekársky posudok F. C. predložený žalobcom, keďže tento považoval iba za účelovo vypracovaný bez konkrétnych skutkových podkladov. Spôsob vypracovania lekárskeho posudku F. C. spochybnil aj znalec F. A., ktorý poukázal na skutočnosť, že u žalobcu žiadne psychické problémy od nehody neboli diagnostikované a tieto sa nevyskytli ani počas hospitalizácie a preto takýto lekársky posudok považoval iba za vysoko účelový. Z uvedených dôvodov súd pri rozhodovaní o uplatnených nárokoch žalobcu nezahrnul bodové ohodnotenie SSU stanovené lekárskeho posudkom F. C. a vychádzal iba zo znaleckého posudku F. A., podľa ktorého bolo bolestné stanovené na 1 732,50 bodov, čo pri hodnote bodu 14,46 € predstavuje náhradu za bolesť v sume 25 051,95 € a náhrada za SSU bola stanovená na 1 065 bodov, čo pri hodnote bodu 14,89 € činí 15 857,85 €.

2.1. Súd pri svojom rozhodovaní s poukazom na ust. § 441 Občianskeho zákonníka prihládol na spoluzavinenie žalobcu ako poškodeného, keďže v prípade jeho preukázania poškodený znáša škodu pomerne. Konečná úvaha o tom, nakoľko sa na škodu podieľal sám poškodený, a teda v akom rozsahu

znáša škodu sám, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu po porovnaní všetkých príčin vzniku škody ako na strane škodcu tak aj na strane poškodeného. V prípade žalobcu žalovaná namietala jeho spoluzavinenie a teda jeho spoluúčasť na škode z dôvodu, že žalobca nastúpil do motorového vozidla s vodičom, o ktorom vedel, že je pod vplyvom alkoholu a zároveň porušil zákonnú povinnosť, keď nebol pripútaný bezpečnostným pásom s poukazom na ust. § 8 ods.1 Zákona č.8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Z uvedených dôvodov žalovaná pri vyporiadavaní nárokov žalobcu pristúpila k ich kráteniu o 40%. Súd tieto námietky žalovanej o spoluzavinení žalobcu považoval za dôvodné i keď nie v takom rozsahu a súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil spoluzavinenie žalobcu vo výške 30% majúť za to, že žalobca ako poškodený tým, že nastúpil do vozidla ako spolujazdec spolu s vodičom, ktorý bol pod vplyvom alkoholu porušil generálnu prevenciu podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, čo žalobca zjavne opomenul a ospravedlnením pre neho nemôže byť ani skutočnosť, že bol taktiež pod vplyvom alkoholu a to s poukazom na ust. § 423 Občianskeho zákonníka, nakoľko do takéhoto stavu sa uviedol vlastnou vinou. Porušenie generálnej prevencie zo strany žalobcu súd vyhodnotil ako jednu z príčin vzniku škody, pričom ďalšími príčinami bola opitnosť vodiča a nezávladnutie riadenia motorového vozidla v dôsledku neprimeranej rýchlosti. Z týchto dôvodov konanie žalobcu podľa názoru súdu umožňuje znížiť rozsah náhrad, na ktoré má nárok do výšky 20% a okrem toho žalobca porušil aj zákonnú povinnosť, aby sa pripútal ako spolujazdec v motorovom vozidle bezpečnostným pásom, čo podľa názoru súdu je dôvodom zníženia rozsahu náhrad vyplácaných žalobcovi o ďalších 10% , preto súd uvedené plnenia krátil spolu o 30%. Tvrdenie žalobcu, že neprípútanie sa bezpečnostným pásom v jeho prípade zabránilo ešte horším následkom pri dopravnej nehode, súd považuje za úplne irelevantné vzhľadom na porušenie zákonnej povinnosti žalobcu ako aj skutočnosť, že jeho tvrdenie nebolo žiadnym spôsobom preukázané a každé takéto tvrdenie je možné považovať iba za teoretickú úvahu bez možnosti praktického overenia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nezapnutie pásu bolo na jeho prospech, tak mal dokazovať, že aj keby bol pripútaný, utrpel by rovnaké zranenia alebo ešte horšie zranenia ako bez zapnutého pásu; to nič ale nemení na skutočnosti, že navrhovateľ si nesplnil svoju zákonnú povinnosť bez ohľadu na následky takéhoto konania.

2.2. Žalobcovi z titulu náhrady za bolesť vznikol nárok na zaplatenie sumy 25 051,95 €, avšak pri zvažovaní jeho spoluzavinenia v rozsahu 30% sa uvedené plnenie kráti o sumu 7515,59 €, a teda rozdiel predstavuje 17 536,36 €, ktorý mal byť žalovanou vyplatený žalobcovi, pričom do rozhodovania súdu žalovaná na náhrade za bolesť už žalobcovi vyplatila celkovo sumu 12 276,60 €, a preto rozdiel oproti nároku žalobcu predstavuje sumu 5 259,76 € (17 536,36 - 12 276,60). Z uvedeného dôvodu zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v uvedenej výške.

2.3. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobcu predstavovala podľa znaleckého posudku 1 065 bodov, t. j. 15 857,85 € a pri zohľadnení spoluzavinenia navrhovateľa v rozsahu 30% (4 757,36 €) je rozdiel 11 100,49 €, ktorý mala žalovaná zaplatiť žalobcovi; do rozhodnutia súdu už celkovo zaplatil na tejto náhrade 8 514,21 €, a teda rozdiel činí 2 586,28 € a z toho dôvodu súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu za SSU v tejto výške.

2.4. Keďže žalobca sa žalobou najskôr domáhal zaplatenia náhrady za bolesť v sume 25 962,93 € a v priebehu konania vzhľadom na čiastočné plnenie žalovanej ustálil výšku tejto náhrady v sume 9 359,18 €, v časti náhrady za bolesť do sumy 16 603,75 € zobral žalobu späť, preto súd podľa § 96 ods.1, 2 OSP v tejto časti konanie zastavil.

2.5. Žalobca si zároveň uplatnil aj zvýšenie náhrady za SSU v sume 42 580,43 €, čo by malo predstavovať zvýšenie tejto náhrady o 50% s poukazom na predchádzajúce lekárske posudky, avšak súd pri svojom rozhodovaní o nárokoch žalobcu vychádzal zo znaleckého posudku znalca F. Š. A., ktorým bola náhrada za SSU stanovená na 1 065 bodov, t. j. 15 857,85 € a po krátení o 30% v dôsledku spoluzavinenia žalobcu výška tohto nároku činila 11 100,49 €, a preto súd pri rozhodovaní o možnom zvýšení náhrady za SSU vychádzal z tejto sumy. Poukázal pritom na ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. umožňujúce súdu v prípadoch hodných osobitného zreteľa zvýšiť náhradu za SSU najviac o 50%, pričom zákon za takýto dôvod hodný osobitného zreteľa považuje predovšetkým uznanie invalidity, ktorý aj výslovne uvádza. Žalobca sa v dôsledku úrazu stal invalidným, pričom od úrazu až doposiaľ je jeho miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75%. Žalobca je mobilný na kratšie vzdialenosti za pomoci barlí a na dlhšie vzdialenosti na mechanickom vozíku a taktiež je schopný premiestňovať sa motorovým vozidlom, ktoré si sám riadi a je sebestačný pri základných životných

úkonoch a dokonca v období od 16. decembra 2011 do 8. septembra 2013 pracoval v chránenej dielni pri počítači; z jeho výpovede vyplýva, že pred nehodou žil bežným spôsobom života bez akýchkoľvek mimoriadnych aktivít či už v oblasti športovej alebo spoločenskej prípadne kultúrnej. Samotné uznanie invalidity je dôvodom na zvýšenie náhrady za SSU zo strany súdu, pričom súd bral do úvahy aj skutočnosť, že úraz, ktorý podstatným spôsobom ovplyvnil ďalší život žalobcu sa mu stal vo veku 24 rokov, na prahu osobnostne, pracovne ako aj spoločensky najaktívnejšej časti života, i keď je pravdou, že už samotné priznanie náhrady za SSU zohľadňuje trvalé následky úrazu poškodeného a pamätá na ne pri bodovom ohodnotení, pričom je na zvážení súdu, či je potrebné tieto následky určitým spôsobom korigovať ďalším zvýšením náhrady. Keďže u žalobcu neboli zistené resp. preukázané žiadne mimoriadne spoločenské, športové prípadne kultúrne aktivity pred úrazom, ktoré by sa rapidným spôsobom v dôsledku úrazu obmedzili, tak súd pri zvýšení náhrady za SSU vychádzal hlavne z uznania invalidity ako aj veku žalobcu, v ktorom utrpel úraz a mal za to, že zvýšenie náhrady za SSU o 20% dostatočným spôsobom zohľadňuje tieto skutočnosti. Z uvedeného dôvodu náhradu za SSU, ktorá žalobcovi prináležala vo výške 11 100,49 € zvýšil o 20%, t. j. o sumu 2 220,10 €, celkom žalobcovi na základe uplatneného nároku na zvýšenie SSU priznal uvedenú sumu a zaviazal žalovanú na jej zaplatenie.

2.6. Žalobca sa domáhal aj zaplatenia úroku z omeškania v sume 7 152,96 € z dôvodu, že žalovaná jeho nároky likvidovala oneskorene a nereagovala na jeho výzvy na zaplatenie náhrady za bolesť a za SSU. Súd považoval tento nárok za neopodstatnený, nakoľko nárok na náhradu za bolesť si žalobca síce uplatnil listom zo dňa 16. septembra 2009 (č. l. 19), avšak na základe tejto výzvy žalovaná nemohla žalobcovi poskytnúť plnenie, pretože v trestnom konaní sa v tom čase riešila otázka, kto vlastne riadil motorové vozidlo, z ktorého dôvodu bolo aj prerušené konanie o žalobe na náhradu škody až do právoplatného skončenia trestného konania; teda až potom bolo možné zo strany žalovanej poskytnúť žalobcovi náhradu za bolesť, čo žalovaná učinila 6. septembra 2012 (č. l. 72) po odpočte spoluzavinenia žalobcu; žalobcovi teda plnila ešte skôr ako právoplatne skončilo trestné konanie, a preto sa nemohla dostať do omeškania. Rovnako aj v prípade nároku na náhradu za SSU, keď si žalobca uplatnil svoj nárok listom doručeným žalovanej 11. marca 2010, avšak trestné konanie sa právoplatne skončilo až dňa 3. júla 2013 a následne žalovaná z titulu náhrady za SSU žalobcovi vyplatila dňa 22. októbra 2013 (č. l. 79) sumu 6 343,20 € a ďalšie nároky žalobcu priebežne likvidovala podľa toho, ako boli uplatnené. Žalovaná postupovala v súlade s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a k poskytnutiu plnenia mohla pristúpiť až keď bolo právoplatne rozhodnuté o vine obžalovaného P. B. v trestnom konaní. Z uvedených dôvodov žalobcovi nevznikol nárok na priznanie úrokov z omeškania tak ako si uplatnil vo výške 7 152,96, € ako aj úrokov z omeškania pri jednotlivých priznaných náhradách v tomto rozsudku, keďže ich výška závisela od rozhodnutia súdu s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a ich právne posúdenie. Preto súd aj v tejto časti zamietol nárok žalobcu ako nedôvodný, rovnako ako aj v časti náhrady za bolesť, náhrady za SSU a zvýšenia náhrady za SSU nad sumy, ktoré žalobcovi boli priznané.

2.7. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, nakoľko obaja mali vo veci iba čiastočný úspech.

3. Krajský súd v Nitre na odvolanie obidvoch strán sporu rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom z 24. mája 2017 sp. zn. 5 Co 309/2016 v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť nad priznanú sumu 2 754,57 €, za náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nad priznanú sumu 1 000,50 € a za zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nad priznanú sumu 1 902,94 €, ako aj v časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o náhrade trov konania sporových strán potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie uviedol, že rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj keď „písomné vyhotovenie výrokovej časti tohto rozsudku v podstate reaguje na formuláciu odvolacieho petitu žalovaného, z ktorého je zrejmé, že žalovaný svojím odvolaním, z 1. apríla 2016 nenapadá práve tú časť výroku, ktorá v súčte predstavuje sumu 5 658,01 € ako súčet čiastkových súm 2 754,57 € + 1 000,50 € + 1 902,94 €. Odvolací súd sa stotožnil s rozsahom i obsahom odôvodnenia odvolaniami napadnutého rozsudku. Aj podľa jeho názoru v danom prípade bolo potrebné prihliadnuť na mieru spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody na zdraví, a považoval za správne určenie miery tejto zodpovednosti vo výške 30 % za správnu a to z dôvodu dvojnásobného porušenia prevenčnej povinnosti zo strany žalobcu v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru žalobca nemal vôbec sadat' do motorového vozidla s P. B. ako vodičom, o

ktorom vedel že bezprostredne pred nastúpením do vozidla požíval alkoholické nápoje. Druhým porušením prevenčnej povinnosti zo strany žalobcu bolo nepripútanie sa bezpečnostným pásom počas jazdy, pričom porušenie tejto povinnosti je porušením zákonnej povinnosti a predpokladá sa, že má vplyv na poškodenie zdravia v prípade jej nesplnenia. Mal za to, že ak žalobca chcel preukázať, že také isté poškodenie zdravia by utrpel aj v prípade, ak by mal zapnutý bezpečnostný pás, unesenie dôkazného bremena bolo na ňom. Pokiaľ ide o znalecký posudok F.. L. C. vypracovaný na základe iniciatívy žalobcu, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval tiež za účelový, pretože po nehode a ani počas hospitalizácie netrpel žiadnymi psychickými problémami, pre ktoré by musel vyhľadať psychológa až v Košiciach, hoci takéto pracoviská mal k dispozícii aj v obvode Krajského súdu v Nitre, Trnave, Trenčíne. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o určenie výšky zvýšenia náhrady za SSU, ktoré podľa jeho názoru zohľadňuje všetky špecifiká prejednávanej veci. Poukázal na to, že v čase úrazu mal žalobca 24 rokov, pred úrazom bol živnostníkom, po skočení práceneschopnosti sa stal invalidným s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75 %. V čase nehody nebol politicky, spoločensky a kultúrne profanovanou osobou, u ktorej by bola miera mimoriadneho zvýšenia náhrady SSU podstatne vyššia. Dopravná nehoda zmenila spôsob a životný štýl žalobcu, v súčasnej dobe nemožno hovoriť o ňom ako o osobe sociálne, rodinne a pracovne izolovanej, pretože žalobca má priateľku, stretáva sa s priateľmi, dokáže sa pohybovať za pomoci barlí a riadiť aj vozidlo. Odvolací súd považoval za správny rozsudok prvoinštančného súdu aj v časti nepriznania úroku z omeškania, nakoľko výška jednotlivých úhrad závisela od znaleckého dokazovania, resp. rozhodnutia súdu. Ako nedôvodnú správne súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti požadovaného bolestného na priznaných 5 259,76 €, v časti náhrady za SSU na sumu 2586,28 € a v časti zvýšenia náhrady za SSU nad sumu 2 220,10 €. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietal nesprávne právne posúdenie miery spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody, pretože súd zohľadnil aj porušenie právnej povinnosti zo strany žalobcu, u ktorého nebola preukázaná jeho príčinná súvislosť s následným vznikom škody a tiež aj nesprávne posúdenie otázky dôkaznej povinnosti preukázať spoluzavinenie žalobcu na vzniku škody (a navyše odvolací súd uzavrel, že dôkazné bremeno na vyvrátenie tejto skutočnosti (hoci nebola v konaní preukázaná, ani pre ňu nie je stanovená zákonná domnienka, ani nejde o všeobecne známu skutočnosť), ležalo na žalobcovi. Poukázal na to, že zo zisteného skutkového stavu vôbec nevyplyva, že porušenie povinnosti žalobcu mať zapnutý bezpečnostný pás malo vplyv na vznik škody na zdraví žalobcu. Za účelom zistenia tejto skutočnosti nebol v konaní navrhnutý ani jediný dôkaz. Mal za to, že príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalobcu spočívajúcim v porušení povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás a následným vznikom škody žalobcu nebola preukázaná. Ak žalovaná tvrdila v konaní, že žalobca si zaviniť vznik škody v dôsledku porušenia právnej povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás, dôkazná povinnosť v tomto smere ležala na nej, na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhla vykonať, ani nepredložila žiaden dôkaz (§ 120 ods. 1 O. s. p., ktorý bol účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). Bolo na žalovanej, aby v súvislosti s porušením právnej povinnosti žalobcu mať zapnutý bezpečnostný pás, preukázala naplnenie všetkých obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalobcu za vznik škody, vrátane preukázania predpokladu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti vznikom škody. Keďže žalovaná príčinnú súvislosť nepreukázala, nemal žalobca v konaní čo spochybňovať. Odôvodnenie odvolacieho súdu, že ak žalobca chcel v konaní preukázať, že také isté poškodenie zdravia pri nehode by utrpel aj v prípade, ak by mal zapnutý bezpečnostný pás, tak unesenie dôkazného bremena v tomto smere bolo iba na ňom, je mimo správneho chápania zaťaženia strán v konaní dôkazným bremenom.

4.1. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd pri posudzovaní výšky náhrady škody na zdraví žalobcu spočívajúcej v náhrade za SSU absolútne neprihliadol na poškodenie psychického zdravia žalobcu, ktoré bolo hodnotené tak v lekárskom posudku F.. P. O. (položka č 253) ako aj v lekárskom posudku F.. L. C. (položka č. 255 a 321), čo odvolací súd odôvodnil účelovosťou lekárskeho posudku F.. L. C. a poukazom na to, že žalobca počas hospitalizácie netrpel žiadnymi psychickými problémami. Podľa dovolateľa, ak takýto posudok bol vydaný, poškodený má nárok na náhradu za SSU vo výške zodpovedajúcej bodovému ohodnoteniu uvedenému v lekárskom posudku ako to upravujú ustanovenia § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. Odvolací súd preto nemal oprávnenie hodnotiť, či lekársky

posudok je účelový alebo nie, ale mal tento posudok rešpektovať. Zákon č. 437/2004 Z. z. upravuje jediný spôsob, akým je možné riadne podaný lekárske posudok spochybniť; podľa § 7 ods. 6 tohto zákona, ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo SSU v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku, takýto postup vyplýva aj zo súdnej praxe (viď R 55/1973). Pokiaľ takto odvolací súd ani žalovaná nepostupovali, lekárske posudok F.. L. C. nebol zákonom predpokladaným spôsobom spochybnený, a preto nemohol byť zo strany súdu urobený záver o jeho účelovosti, preto mal byť riadny lekárske posudok zo strany súdu bezvýhradne akceptovaný.

4.2. K nesprávnemu právnemu posúdeniu sporu odvolacím súdom v rozpore s ustanoveniami zákona č. 437/2004 Z. z. došlo aj pri posudzovaní výšky náhrady za SSU, keď súd nerešpektoval riadny lekárske posudok predložený žalobcom, ktorý nezohľadnil aj napriek tomu, že tento lekárske posudok nebol spochybnený znaleckým posudkom znalca z príslušného odvetvia psychiatrie a sexuológie, ako to ukladá § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z.

4.3. Odvolací súd nesprávne posúdil mieru zvýšenia náhrady za SSU, keď žalobcovi priznal toto zvýšenie len v miere 20 %. Nepriznanie vyššej miery zvýšenia odôvodnil aj tým, že v prípade žalobcu nešlo o žiadnu politicky, spoločensky a kultúrne profanovanú osobu, u ktorej by tým pádom bola miera mimoriadneho zvýšenia SSU určite vyššia, tiež poukázal na to, že žalobca nie je osoba sociálne, rodinne a pracovne izolovaná. Žalobca poukázal na to, že samotné znenie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. naznačuje, akými úvahami sa má súd spravovať pri posudzovaní, či sa v danom prípade jedná o prípad hodný osobitného zreteľa a v akom rozsahu je primerané zvýšenie náhrady za SSU. Z toho ustanovenia vyplýva, že výnimočnosť prípadu neznamená to, že poškodený musel byť pred úrazom mimoriadnym spôsobom zapojený do niektorej z oblastí spoločenského života. Ustanovenie § 5 ods. 5 totiž ako jeden z výnimočných prípadov označuje invaliditu poškodeného, vznik invalidity nie je absolútne viazaný na to, či poškodená osoba bola zapojená do niektorej z oblastí spoločenského života, ako vrcholový športovec, verejne činný politik, známy umelec a pod.

4.4. Odvolací súd považoval za správne nepriznanie úroku z omeškania z priznaných náhrad, pretože výška jednotlivých náhrad závisela od znaleckého dokazovania, resp. od rozhodnutia súdu. Takéto zdôvodnenie nepriznania príslušenstva pohľadávky nemá oporu v právnych predpisoch. Nárok na úrok z omeškania poškodeného z náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je potrebné posudzovať komplexne s prihliadnutím na to, aké právne povinnosti má poisťovateľ voči poškodenému a kedy sa s plnením uvedených povinností dostane do omeškania. Poukázal na § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len v súvislosti s porušením povinností poisťovateľa podľa § 11 ods. 6, súvisiacich so včasným a riadnym prešetrením poistnej udalosti. Toto ustanovenie sa nezaobera dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním jeho povinnosti plniť samotnú náhradu. Zdôraznil, že poisťovateľ sa s plnením tejto konkrétnej peňažnej povinnosti v prípade jej neplnenia riadne a včas dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle tohto ustanovenia. Právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie poškodenému zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná s právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a poslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. dôvodoch neplnenia. Ak mala žalovaná pochybnosti o správnosti bodového ohodnotenia bolesti alebo SSU, mohla požiadať o vydanie znaleckého posudku a nie nútiť žalobcu uplatniť si nárok žalobou. Žalovaná tiež musí znášať i prípadné riziko svojho omeškania v súvislosti s vlastným hodnotením miery spoluzavinenia škody zo strany žalobcu; ak stanovila vyššiu mieru spoluzavinenia, musí znášať aj ťarchu toho nesprávneho vlastného zhodnotenia sama a to aj v podobe prípadnej zodpovednosti za omeškanie s plnením náhrady škody.

4.5. Žalobca dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania, pretože ak dovolací súd zmení napadnutý rozsudok v zmysle § 453 ods. 2 CSP, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, o náhrade trov odvolacieho konania i o náhrade trov dovolacieho konania. Záverom uviedol, že jeho dovolací návrh vychádza z bodového ohodnotenia bolesti a SSU zo znaleckého posudku F.. Š. A. vypracovaného v konaní a lekárskeho posudku F.. L. C. po zohľadnení jeho spoluviny v rozsahu 25 %, po zohľadnení zvýšenia náhrady za SSU o 50 % a pri zohľadnení náhrad splnených zo strany žalovanej, ako aj náhrad priznaných súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Žiadal preto zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že „mení rozsudok okresného súdu a priznáva

žalobcovi náhradu za bolesť ešte v sume 1 252,64 €, náhradu za SSU ešte v sume 47 761,02 €, nárok na zvýšenie náhrady za SSU ešte v sume 27 210,65 €, vyčíslený úrok z omeškania z náhrady za bolesť, náhrady za SSU, v celkovej sume 7 152,96 €“.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť alebo alternatívne zamietnuť ako nedôvodné. V súvislosti s novým náhľadom na inštitút dovolania, ktoré má byť skutočne výnimočným prostriedkom, ktorý by mohol zmeniť už právoplatné rozhodnutia súdov nižších stupňov a takým istým spôsobom zasahovať do právnej istoty strán konania, podľa žalovanej neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania. Dovolateľ v prvom rade ani neoznačil, ktorú právnu otázku (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) mal na mysli, preto sa žalovaná nemohla k podanému dovolaniu relevantne vyjadriť. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca odôvodňuje dovolanie nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu na viacero právnych otázok (spoluvinu žalobcu na vzniku škody, bodové ohodnotenie SSU, zvýšenie náhrady za SSU, úroky z omeškania, či náhrada trov konania), pričom na všetky tieto otázky existujú v praxi odvolacieho súdu početné rozhodnutia. Absencia pomenovania právnej otázky znemožňuje prípustnosť dovolania pre jeho neurčitosť. Žalovaná sa ale z opatrnosti vyjadrila aj k dôvodom dovolania ohľadom údajného nesprávneho právneho názoru súdov nižších inšancií.

5.1. Pokiaľ ide o spoluzavinenie žalobcu na vzniku vlastných zranení, poukázala na to, že žalobca v dovolaní upustil už od napádania spoluviny ohľadne jeho vedomosti, že vodič bol pod vplyvom alkoholu (prvý dôvod spoluviny), ktorá bola súdmi ustálená vo výške 20 %. Pokiaľ ide o druhý aspekt spoluzavinenia (nepripútanie sa bezpečnostným pásom), žalovaná nesúhlasila s tvrdeniami žalobcu o nedostatočnom preukázaní príčinnej súvislosti medzi porušením tejto právnej povinnosti a vznikom škody. Poukázala na § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. podľa ktorého osoba sediaci na sedadle vozidla povinne vybavenom bezpečnostným pásom je povinná byť počas jazdy týmto pásom riadne pripútaná. Keďže táto povinnosť je v zákone zakotvená práve s akcentom na ochranu zdravia prepravovaných osôb, je zrejmé, že zákonodarcu v spojitosti s poznatkami lekárskej a technickej vedy proklamuje ochranný účinok zapnutého bezpečnostného pásu do takej miery, že zaviedol povinnosť každého cestujúceho mať tento pás zapnutý počas každej jazdy. Žalobca mal možnosť a povinnosť preukázať, že v konkrétnom prípade by mu vznikli rovnaké alebo ešte závažnejšie poškodenia zdravia ako reálne nastalo, aj keby mal pás zapnutý, žalobca nič podobné nepreukázal. Žalovaná potom podrobne uvádzala, aké konkrétne zranenia žalobca utrpel na chrbtovej časti, pretože pri pripútaní bezpečnostným pásom je prakticky nemožné, smeroval zozadu na chrbát poškodeného. Pokiaľ ide o bodové ohodnotenie bolestného, žalobca v dovolaní žiadnym spôsobom neodôvodnil tento nárok napriek tomu, že vzhľadom na petit dovolania, si tento nárok uplatnil aj v dovolaní. Námietky žalobcu k nedostatku odbornej znalosti znalca. F.. A. sú neopodstatnené, pretože tento znalec vysvetlil závery svojho posudku na pojednávaní takým spôsobom, že žalovaná sa stotožnila s postupom súdu, ktorý zamietol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Zvýšenie náhrady za SSU súdom o 20 % žalovaná považuje za odôvodnené a toto akceptovala, aj keď pôvodne po doložení poslednej správy Sociálnej poisťovne navrhovala zvýšenie len o 15 %. Poukázala na to, že pri tomto type nároku je potrebné zohľadniť, že už nejde o otázku medicínsku, ale o otázku právnu a súd má na základe úvahy dospieť k záveru či nastali také mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali ešte ďalšie mimoriadne zvýšenie SSU a ak áno, rozhodnúť, v akom rozsahu od 1 % - 50 % je to v danom prípade primerané. U každého poškodeného je totiž iný vek, sociálne prostredie, iné rodinné a spoločenské pomery pred a po nehode, prípadne aktivity v akejkoľvek oblasti pred nehodou, ktoré boli v dôsledku úrazu zmarené. Ak by žalobcovi boli zmarené mimoriadne aktivity vyplývajúce z akejkoľvek oblasti (výnimočný športovec, politik, ekonóm, sudca, herec a pod.) bol by žalobca na tieto aktivity poukazoval pri odôvodňovaní maximálnej miery mimoriadneho zvýšenia. Keďže tu takéto aktivity zmarené neboli, nie je možné priznať mu maximálne mimoriadne zvýšenie SSU, nakoľko by to bolo voči takýmto ostatným osobám nespravodlivé. To, či bude SSU mimoriadne zvýšené alebo nie a ak áno o koľko percent, závisí aj od iných skutočností ako je invalidita. Podľa žalovanej po preskúmaní širšieho sociálneho prostredia, v ktorom žalovaný žije, rodinné a spoločenské pomery pred a po nehode, prípadne preukázanie mimoriadnych aktivít v akejkoľvek oblasti, žalobca nemá nárok na maximálne zvýšenie tejto náhrady o 50 %. Žalovaná považovala na nedôvodný nárok žalobcu na úrok z omeškania, nakoľko o niektorých nárokoch nemala vedomosť, resp. neboli preukázané dostatočne alebo vôbec. Žaloba bola podaná predčasne a do právoplatného skončenia trestného konania bolo civilné konanie o náhradu škody

prerušené, keďže nebola objasnená základná otázka, kto vlastne vozidlo v čase nehody riadil. Poukázala na to, že v zmysle § 11 ods. 5 zákona č. 381/2001 Z. z. nedošlo z jej strany k omeškaniu, preto nárok nepovažuje za opodstatnený.

6. Žalobca v replike z 5. februára 2018 k vyjadreniu žalovanej nesúhlasil s jej názorom, že v dovolaní absentuje vysvetlenie dôvodov prípustnosti dovolania, že žalobca neoznačil ani právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd posudzovať. Za zavádzajúce považuje aj vyjadrenie žalovanej, že žalobca uznal vlastné spoluzavinenie v rozsahu 25 % už pred súdom prvej inštancie, pretože k tomu nedošlo. K otázke spoluzavinenia škody žalobcom z dôvodu nezapnutia bezpečnostných pásov žalobca uviedol, že prezumovanie príčinnej súvislosti pri porušení povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás je absolútne neprípustné a rovnako aj kladenie dôkazného bremena ohľadom preukázania neexistencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás a následným vznikom škody. Žalovaná nie je znalcom ani inak odborne erudovanou osobou, ktorá by sa mohla kvalifikovane vyjadriť k odborným otázkam priebehu nehodového deja a následne k otázkam mechanizmu vzniku jednotlivých zranení na tele žalobcu pri dopravnej nehode. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovanej, že žalobcovi neboli v dôsledku úrazu zmarené mimoriadne aktivity vyplývajúce z akejkoľvek oblasti a nezávisí len od invalidity, ale aj od iných skutočností a že maximálne zvýšenie je prípustné len u úplne bezvládných osôb, resp. pri osobách so zmarenými výnimočnými aktivitami. Vyjadril sa aj k otázke výkladu ustanovenia § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z., ktoré naznačuje, akými úvahami sa má súd spravovať pri posudzovaní, či sa v danom prípade jedná o prípad hodný osobitného zreteľa a v akom rozsahu je primerané zvýšenie náhrady za SSU.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nie však dôvodné, v časti o trovách konania nie je dovolanie prípustné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka „právna“ (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní; právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Pritom sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3 Cdo 141/2018).

12. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

13. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí predovšetkým: a/ preukázať, že rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od vyriešenia tejto právnej otázky, b/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, c/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

14. Žalobca v dovolaní významné právne otázky z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu neboli vyriešené, formuloval nasledovne:

I.

Či pri posúdení miery spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody je možné zohľadniť aj porušenie právnej povinnosti zo strany žalobcu, ak nebola preukázaná jeho príčinná súvislosť spočívajúca v porušení povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás so vznikom škody.

Pre záver, nakoľko sa pri dopravnej nehode na vzniku škody podieľalo i konanie samotného poškodeného žalobcu, nemožno vychádzať len z porovnania všeobecného rozsahu povinností ukladaných pravidlami cestnej premávky jednotlivým účastníkom, ani z porovnania počtu porušených povinností na strane škodcu a na strane poškodeného v konkrétnej situácii. Rozhodujúce je posúdenie, nakoľko sa na škodlivom výsledku podieľali jednotlivé príčiny na oboch stranách a z hľadiska porušenia právnej povinnosti škodcom a poškodeným je podstatné najmä to, o ako významnú povinnosť išlo, ako závažné bolo ich porušenie, aký vplyv malo na vznik škody. Dovolací súd vzhľadom na uvedené je toho názoru, že posúdenie príčinnej súvislosti medzi porušením povinností zo strany žalobcu (nepripútanie bezpečnostným pásom počas jazdy) a vznikom škody je otázkou skutkovou, a tak ako ju žalobca vymedzil v dovolaní, nenapĺňa dovolací dôvod uplatnený žalobcom v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

II.

15. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) možno vyvodiť, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré podľa neho spočíva v tom, že odvolací súd v rozpore s ustanoveniami zák. č. 437/2004 Z. z. nerešpektoval lekárske posudky znalca z odboru psychiatrie a sexuológie pri posudzovaní výšky náhrady za SSU predložený žalobcom napriek tomu, že tento posudok nebol spochybnený znaleckým posudkom v zmysle § 7 ods. 6 tohto zákona. Z uvedeného vyplýva, že týmito námietkami dovolateľ spochybňuje správnosť záverov znaleckého dokazovania a v dôsledku toho aj hodnotenie vykonaného dokazovania. So zreteľom na to, že dovolací súd nemá možnosť posudzovať v dovolacom konaní skutkové otázky, pre účely ďalšieho výkladu je potrebné poukázať na to, že dovolací

súd je viazaný skutkovým základom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií, ani posudzovať správnosť z nich vyvođených skutkových zistení (záverov). Len samostatné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu vedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP).

16. Ešte pred posúdením nesprávneho právneho posúdenia žalobcom vymedzených právnych otázok v dovolaní (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) je z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP irelevantná.

III.

17. Z obsahu dovolacej argumentácie žalobcu vyplýva, že namieta nesprávne právne posúdenie pokiaľ ide o určenie zvýšenia náhrady za SSU vo výške 20 %, ktoré považuje za neprimerané. Za doposiaľ neriešenú otázku dovolacím súdom považuje otázku výkladu ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., „či pre prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle tohto ustanovenia odôvodňujúci zvýšenie náhrady za SSU je relevantné výlučne iba to, do akej miery poškodený pred poškodením jeho zdravia bol zapojený v niektorej spoločenskej, športovej, kultúrnej, umeleckej, politickej alebo pracovnej oblasti života alebo taký výklad, pri ktorom je miera tohto spoločenského zapojenia sa poškodeného do niektorej z oblastí spoločenského života irelevantná, tak ako je to aj v prípade invalidity poškodeného uvádzanej priamo v zákone (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.)“. Zároveň poznamenal, že vznik invalidity- uvedený v zákone ako jeden z výnimočných prípadov- nie je viazaný na to, či bola poškodená osoba nejakým mimoriadnym spôsobom zapojená do niektorej z oblastí spoločenského života.

17.1. Vzhľadom na takto vymedzenú právnu otázku, dovolací súd zisťoval, či táto právna otázka nebola dovolacím súdom doteraz riešená, a či je teda dovolanie žalobcu prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17.2. Otázkami aplikácie zák. 437/2004 Z. z. ustanovenia § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. sa zaoberal najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach. Tak v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 212/2012, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 35/2013 dospel k záveru, podľa ktorého ustanoveniu § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. zodpovedá interpretácia, podľa ktorej je priznanie invalidity jedným, nie však jediným z predpokladov, pri splnení ktorého môže súd náhradu za SSU zvýšiť najviac o 50 %.

17.3. V ďalšom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 192/2015 najvyšší súd uviedol, že odškodnenie za SSU má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Pre správne určenie výšky odškodnenia za SSU je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a spoločnosti. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia musí súd dbať na to, aby jeho rozhodnutie rešpektovalo princíp proporcionality, ktorý vyžaduje existenciu vzťahu primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmom.

17.4. Z uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd v prípadoch, v ktorých doteraz posudzoval opodstatnenosť aplikácie a správnosť interpretácie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. súdmi oboch inštancií, riešil viaceré právne otázky, pri ktorých prijal aj právne závery týkajúce sa tohto ustanovenia, právnu otázku tak, ako ju v dovolaní obsahovo vymedzil žalobca, dosiaľ priamo neposudzoval. Žalobca teda dôvodne tvrdil, že právna otázka ním nastolená (viď bod 17.) v čase rozhodovania odvolacieho súdu (24. mája 2017) ani v čase ním podaného dovolania (25. októbra 2017) nebola ešte dovolacím súdom vyriešená.

18. Následne však došlo k jej riešeniu dovolacím súdom v rozsudku najvyššieho súdu z 21. júna 2018

sp. zn. 3 Cdo 209/2018, v ktorom posudzoval právnu otázku správnosti interpretácie ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., pri riešení ktorej prijal závery týkajúce sa tohto ustanovenia a riešil právnu otázku tak, ako ju v dovolaní obsahovo vymedzil žalobca (viď bod 17.).

18.1. V tomto rozhodnutí najvyšší súd uviedol, že sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (§ 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z.). Náhrada za SSU sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti (§ 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z.). V prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 % (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.). Bodové hodnotenie za sťaženie SSU môže posudzujúci lekár primerane zvýšiť až na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví (§ 10 ods. 4 veta prvá zákona č. 437/2004).

18.2. Pokiaľ ide o žalobou uplatnený nárok na zvýšenie náhrady za SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., dovolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, to znamená k právnym normám, ktorých hypotéza nie je konkrétne stanovená právnym predpisom, ale závisí od úvahy súdu. Toto ustanovenie prenecháva súdu, aby v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností, a aby sám podľa svojho uváženia posúdil, či ide o „prípád hodný osobitného zreteľa“ a - v prípade kladného záveru - rozhodol tiež o tom, aké zvýšenie tejto náhrady je v posudzovanom prípade primerané.

18.3. Úvaha súdu v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. nie je celkom voľná, lebo právny predpis ju usmerňuje tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na základnú výmeru odškodnenia a tiež hľadiská, ktoré treba mať na zreteli. Pokiaľ zákon stanovuje rozpätie prípustného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (až o 50 %), je nepochybné, že rozsah zvýšenia tejto náhrady musí byť diferencovaný. Diferenciácia rozsahu zvýšenia tejto náhrady musí vystihovať individuálne okolnosti každého prípadu. V reálnom živote sa vyskytujúce rozdiely v osobnosti človeka, v jeho individuálnych potrebách, životnom zameraní, v miere jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach života, ako aj odlišnosti v miere závažnosti poškodenia zdravia a intenzite obmedzenia poškodeného sa nevyhnutne musia prejaviť aj v diferencovanom prístupe k zvýšeniu tejto náhrady.

18.4. Pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za SSU súd zohľadňuje jednak tie stránky, ktoré sú spoločné pre život všetkých ľudí (možnosť vykonávať bežné životné úkony, postarať sa o svoju hygienu, stravovanie, obliekať sa, žiť prípadne rodinným životom, realizovať sa v partnerskom vzťahu, mať deti), jednak tie stránky, ktoré sú osobitné u každého jednotlivca zvlášť vzhľadom na jeho spoločenské dovtedajšie pôsobenie (stupeň jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach spoločenského života, za ktoré už doterajšia súdna prax považuje napríklad oblasť kultúry, športu, umenia, politiky, vedy). Jednotiacim hľadiskom pri určovaní adekvátneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je, aby obe tieto stránky boli zohľadnené tak, že ich vzájomná jednota vyjadrí primeranosť priznanej náhrady vo vzťahu k povahe následkov poškodenia zdravia. V prípade niektorého poškodeného je v praxi opodstatnené klásť dôraz na prvú z uvedených stránok, v prípade poškodeného (naopak) na druhú spomenutú stránku; rozhodujúcou však zostáva ich jednota.

18.5. Vo všeobecnosti treba pripustiť, že v niektorom individuálnom prípade pôjde o tak mimoriadne závažné poškodenie zdravia osoby spoločensky sa dosiaľ nijako osobitne neangažovanej (napríklad v prípade mimoriadne ťažkého poškodenia zdravia v detskom veku), ktoré - aj s prihliadnutím na minimalizovanú predpokladanú budúcu kvalitu jej života - odôvodní priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia až v hornej hranici stanoveného limitu (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.). Takéto zvýšenie je aj podľa názoru dovolacieho súdu vyhradené prípadom straty životných príležitostí po celý zvyšok života, v ktorých je poškodený takmer vyradený zo života a kedy jeho predpoklady pre plnenie životných funkcií sú bezmála alebo celkom zmarené. Dovolací súd v súvislosti s tým pripomína, že súčasná právna úprava za relevantnú okolnosť z hľadiska určenia výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia považuje aj vek poškodeného (na ktorý žalobca v danom prípade osobitne poukazuje). Zohľadnenie veku poškodeného predpokladá ustanovenie § 10 ods. 4 veta prvá zákona č. 437/2004 Z. z. To isté hľadisko treba mať bezpochyby na zreteli tiež pri úvahe o

opodstatnenosti aplikácie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Invalidita - hľadisko priamo v tomto ustanovení uvádzané - skutočne nevyjadruje stupeň angažovania sa poškodeného v spoločnosti pred poškodením jeho zdravia. To však ešte samo o sebe neznamená, že aj ďalšie (v zákone síce výslovne neuvedené, avšak v praxi súdov považované za relevantné) hľadiská musia byť tiež bez vzťahu k tomu, aké bolo predchádzajúce uplatnenie poškodeného v spoločenskej sfére.

18.6. Na druhej strane ale nemožno celkom vylúčiť prípad, v ktorom zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia blížiac sa až k hornému limitu (50 %) nebude v prevažnej miere odôvodnené individuálnymi (najmä medicínskymi) zisteniami týkajúcimi sa realizácie poškodeného v oblasti bežného života každého človeka (pri uspokojovaní jeho životných, biologických potrieb), ale skôr bude odôvodňované zisteniami súdu o osobitne vysokej (až mimoriadnej) miere predchádzajúceho uplatnenia sa poškodeného a jeho nasadenia v oblasti spoločenskej, kultúrnej, umeleckej, vedeckej alebo politickej.

18.7. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. sa teda neobmedzuje len na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodeného v spoločnosti (v kultúrnej, umeleckej, športovej a podobnej sfére života), ale je opodstatnené aj v prípadoch ďalších, v ktorých to odôvodňujú individuálne okolnosti zistené vykonaným dokazovaním. V praxi všeobecných súdov ide o okolnosti najrozmanitejšej povahy, ktoré môžu, avšak nemusia odzrkadľovať mieru spoločenského angažovania sa poškodeného pred škodovou udalosťou.

18.8. Ako už bolo uvedené, úvaha súdu o primeranosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.) nie je voľná. Súd musí dbať o to, aby priznaná výška tejto náhrady bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za SSU treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality. Tento princíp vyžaduje, aby existoval vzťah primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmom (3 Cdo 464/2015). V rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 192/2015 najvyšší súd uviedol, že dôvod zasiahnuť do úvahy odvolacieho súdu o výške odškodnenia za SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. dovolacím súdom by mohol byť daný len v prípade, ak by bola porušená zásada primeranosti.

19. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd túto zásadu v danom spore neporušil. Pokiaľ ide o spôsob a životný štýl žalobcu po dopravnej nehode, tak je určite možné prijať ten záver, že dopravná nehoda spôsob a štýl života žalobcu ovplyvnila, resp. pozmenila. V súčasnej dobe však nie je možné hovoriť o žalobcovi ako o osobe sociálne, rodinne a pracovne izolovanej. Žalobca v dôsledku úrazu sa stal invalidným, pričom od úrazu až doposiaľ je jeho miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75%. Žalobca je mobilný na kratšie vzdialenosti za pomoci barlí a na dlhšie vzdialenosti na mechanickom vozíku a taktiež je schopný premiestňovať sa motorovým vozidlom, ktoré si sám riadi a je sebestačný pri základných životných úkonoch a dokonca v období od 16. decembra 2011 do 8. septembra 2013 pracoval v chránenej dielni pri počítači. Súd mal preukázané, že žalobca pred nehodou žil bežným spôsobom života bez akýchkoľvek mimoriadnych aktivít či už v oblasti športovej alebo spoločenskej, prípadne kultúrnej. Samotné uznanie invalidity je dôvodom na zvýšenie náhrady za SSU zo strany súdu, pričom súd bral do úvahy aj skutočnosť, že úraz, ktorý podstatným spôsobom ovplyvnil ďalší život žalobcu sa mu stal vo veku 24 rokov, teda na prahu osobnostne, pracovne ako aj spoločensky najaktívnejšej časti života, i keď je pravdou, že už samotné priznanie náhrady za SSU zohľadňuje trvalé následky úrazu poškodeného a pamätá na ne pri bodovom ohodnotení, pričom je na zvážení súdu, či je potrebné tieto následky určitým spôsobom korigovať ďalším zvýšením náhrady. Keďže u žalobcu neboli preukázané žiadne mimoriadne spoločenské, športové prípadne kultúrne aktivity pred úrazom, ktoré by sa v dôsledku úrazu obmedzili, súd pri zvýšení náhrady za SSU vychádzal hlavne z uznania invalidity ako aj veku žalobcu, v ktorom utrpel úraz. Tieto skutočnosti aj podľa dovolacieho súdu nasvedčujú tomu, že v prípade žalobcu sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.) a mal za to, že zvýšenie náhrady za SSU o 20% dostatočným spôsobom zohľadňuje tieto skutočnosti. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd pri stanovení zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 20 % zachoval zásadu primeranosti a svoje právne úvahy podložené výsledkami vykonaného dokazovania náležite odôvodnil. Dovolací súd preto - čo do dôvodnosti a primeranosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia - nemal dôvod zasiahnuť do týchto úvah odvolacieho súdu. Mal pri tom na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca

spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd náležite vysvetlil, akými úvahami sa riadil a prečo a so súdom prvej inštancie - čo do zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia - stotožnil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

19.1. Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu, pokiaľ ide o časť smerujúcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej (zvýšenie náhrady za SSU) nie je dôvodné. Žalobca v tejto časti neopodstatnene tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd preto jeho dovolanie v tejto časti zamietol podľa § 448 CSP.

IV.

20. Žalobca ďalej v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods.1 písm. b/ CSP, pokiaľ súdy zamietli žalobu v časti úrokov z omeškania zo súdom priznaných náhrad.

20.1. Z dovolania žalobcu v tejto časti vyplýva, že žalobca vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, namieta, že žalovaná mu neposkytla plnenie po predložení lekárskeho posudku preukazujúceho výšku jeho nárokov. Pokiaľ mala pochybnosti o ich správnosti, mala postupovať podľa § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. a požiadať v rámci vlastného prešetrovania o vydanie znaleckého posudku a nie žalobcu nútiť uplatniť si tieto nároky žalobou. Poukázal na § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z., ktorý upravuje nárok poškodeného len na úrok z omeškania v súvislosti s včasným a riadnym prešetrovaním poistnej udalosti žalovanou. Žalobca spochybňuje správnosť postupu žalovanej, ktorý považuje za protiprávny, pokiaľ ide o jej povinnosť zaplatiť mu úroky z omeškania aj z poskytnutého plnenia, ktoré ust. § 11 ods. 8 nerieši. Podľa názoru žalobcu by mala žalovaná znášať riziko svojho omeškania aj v súvislosti s vlastným hodnotením miery spoluzavinenia škody samotným žalobcom, keď stanovila vyššiu mieru spoluzavinenia, než bolo vzhľadom na okolnosti primerané. Za nesprávny považuje názor odvolacieho súdu, že výška jednotlivých náhrad závisela od znaleckého dokazovania, resp. od rozhodnutia súdu, ktorý nemá oporu v právnych predpisoch.

20.2. Ani pri posudzovaní dovolania žalobcu podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) v tejto časti ohľadom úrokov z omeškania, však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jej názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

20.3. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu v časti úrokov z omeškania nie je podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

V.

21. Žalobca podal dovolanie aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania. Rozhodnutie o trovách konania (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia, čo znamená, že dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 CSP proti takémuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je vzhľadom na znenie § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP prípustné. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu, pokiaľ ide o časť smerujúcu proti rozhodnutiu vo veci samej (pokiaľ tvrdí, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v časti zvýšenia náhrady za SSU (§ 432 ods. 2 CSP), preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol. V ostatných častiach dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ a f/ CSP). Ešte pred posúdením nesprávneho právneho posúdenia žalobcom vymedzených právnych otázok v dovolaní (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) je z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP irelevantná.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).
23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.